

Lito 60

Skärvik, Djursholm den 20 Juli 1922.

Herr Direktör Wilh. Lavonius,

H e l s i n g f o r s

Sedan mitt bref af den 15 ds. har jag varit bortrest, men har under tiden sökt öfvertänka det förslag, som Bankfullmäktige hade vänligheten att genom Eder göra mig. Tyvärr har jag kommit till det resultatet att jag icke kan åtaga mig det hedrande uppdraget. Dels är jag den närmaste tiden upptagen af privata angelägenheter, dels har jag för Vetenskapsakademien att utarbete en uppsats, och vågar icke samtidigt egna mig åt två olika ämnen.

Men härtill kommer äfven den omständigheten, att den finländska valutan synes mig för närvarande befinna sig i ett skede, som gör ett bedömande af frågan särskildt svårt och ansvarsfullt. Sålänge fluktuationerna voro så att säga rent monetära och i främsta rummet togo sig uttryck genom kursförändringar gentemot utländskt mynt, var det lättare att uppställa ett visst mål för stabilisering och tillstyrka därför egnade åtgärder. Nu hafva fluktuationerna sträckt sig till varuprisen inom landet och derigenom på ett helt annat sätt ingripit förändrande i samhällets ekonomiska lif. Man torde dock icke kunna säga att det redan uppstått jemvigt på prismarknaden, ty då vore det också jemförelsevis lätt att finna

en väg, som skulle leda ut ur de största svårigheterna. Utan man lärer få anse att processen på det ekonomiska området alltjemnt pågår och att det således skulle gälla icke att ordna redan i viss mån stabiliserade förhållanden, men väl att ingripa i striden mellan motsatta intressen för att leda utvecklingen i viss riktning.

Af allt att döma har den allmänna meningen i landet ännu icke godtagit den finska markens nuvarande värde såsom ett definitivt värde, utan betraktar detsamma såsom någonting tillfälligt och öfvergående. En förklaring att markens värde borde stabiliseras ungefär vid det nuvarande eller något endast obetydligt högre, skulle sannolikt framkalla en storm af ovilja och utmålas såsom en orättvisa, hvarigenom tusentals fattiga människor beröfvades sina sparpennningar. Och det blefve utan tvifvel svårt att på ett tillfredsställande sätt motivera, hvarför en förbättring af valutan vore för framtiden utesluten. Ett förslag att stabilisera marken vid ett afsevärdt högre värde skulle gifva anledning till angrepp från industriellt håll och sannolikt också blifva för industri och handel ganska olycksbringande. Det gälde dessutom att försvara den en gång intagna ställningen och hindra ett nytt fall af valutan.

Det är därför jag tror att det för närvarande vore mycket svårt och otacksamt att bestämma ett visst värde såsom mål för den monetära politiken. Man kan visserligen och man bör äfven på allt sätt söka hindra en ytterligare försämring af valutan och man kan också söka stödja och hjälpa alla de krafter, som verka i riktning till en förbättring af valutan, men för en definitiv lösning synes mig tiden ännu icke vara kommen. De hvarandra bekämpande ekonomiska

intressena och krafterna inom samhället böra nog hafva kommit till en viss jemmigt för att resultatet skall godkännas såsom slutgiltigt. Den som derförinnan vill ingripa bestämmande, måste ega en synnerligen ingående kännedom af de ekonomiska förhållandena och läget inom de olika näringarna för att kunna bedöma hvilken eventuell stegring af valutan, som industrin kan bära. Att teoretiskt lösa dessa frågor har säkert ringa utsigt till framgång, och kan lätt göra ondt värre.

Jag vet visserligen att man inom den vetenskapliga världen och den internationella finansen gör gällande att hvarje land snarast möjligt bör ordna sina myntförhållanden, och utan tvifvel vore det lyckligt för världen och särskildt för Europa om så kunde ske. Men jag tror att man dervid ställer för stora fordringar på de ledande männen och öfver hufvud på alla dem, som sedan skola i praktiken genomföra besluten.

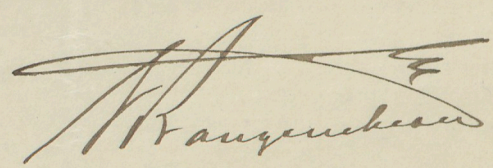
Då jag icke eger den ingående kännedom om de nuvarande ekonomiska förhållandena i Finland, som enligt min här ofvan uttalade uppfattning fordras för att nu besvara de till mig ställda frågorna, utan jag i så fall finge söka göra ganska omfattande undersökningar och förarbeten, som min tid nu icke medgifver, torde det förlätas mig om jag icke anser mig kunna emottaga det så smickrande uppdraget.

Skulle Direktörens vägar föra till Stockholm vere det mig kärt om jag vid ett personligt sammanträffande kunde på något sätt vara till tjänst.

Slutligen anhåller jag att Herr Direktören benäget ville

till öfriga Herrar Bankfullmäktige frambära min tacksamhet för det stora förtroende de visat mig.

Med utmärkt högaktning

A handwritten signature in dark ink, appearing to read "R. Augustsson". The signature is written in a cursive style with a large, sweeping initial "R" and a long horizontal stroke extending to the right.

Helsingfors, den 28 juli 1922.

Filt 60
na att sedan Stockholm, skall jag ej underlåta att uppsö-
ka Edert.

Med synnerlig högaktning.

Herr Baron Karl Langenskiöld,

S k ä r v i k.

Djursholm.

För någon tid sedan emottog jag Edert ärade brev av den 20 ds, och har jag i dag föredragit detsamma för Bankfullmäktige, vilka uttryckte sitt beklagande över att Ni Herr Baron, ej funnit det möjligt att för Bankfullmäktige av fatta ett utlåtande ang. stabiliseringen av finska markens värde. Bankfullmäktige inse fullt väl att denna stabilisering icke kan genomföras på en kort tid och att målet ej heller ännu kan definieras i form av ett visst värde å marken, men Bankfullmäktige hava dock utgått från den förutsättning att redan nu vissa riktlinjer borde för den monetair politiken fastslås och de medel övervägas, vilka kunde anses befrämja ernåendet av det mål, dessa riktlinjer syfta till.

Otvivelaktigt satta emellertid Bankfullmäktige vilka per capsulam komma att taga del av Edert brev, värde därpå, att Ni, Herr Baron, genom motiveringen till Edert avslag givit en del antydningar om de principer Ni funnit i denna fråga värda beaktande.

Ifall jag i den närmaste framtiden skulle kom-